

Uiteindelijk zetten ze Reacher in een auto en reden ze hem naar een motel anderhalve kilometer verderop, waar de nachtportier hem een kamer gaf die precies was wat Reacher ervan had verwacht, want hij had zulke kamers al duizend keer gezien. In de muur was een ratelend verwarmingstoestel ingebouwd, te lawaaiig om bij te slapen, een ding waar de eigenaar mee bespaarde op kosten voor elektriciteit. Er zaten ook zwakke lampen in de fittingen. Er was laagpolige vloerbedekking die in een paar uur weer droog zou zijn na het schoonmaken, zodat de kamer dezelfde dag nog weer kon worden verhuurd. Niet dat de vloerbedekking vaak zou worden schoongemaakt. Die was donker van kleur en er zat een patroon ingeweven, ideaal om vlekken te verbergen. Dat gold ook voor de spreij op het bed. Ongetwijfeld kwam er een slappe, afgeknepen straal water uit de douche, waren de handdoeken dun, het stukje zeep klein en de shampoo goedkoop. Het meubilair was van hout, donker en gehavend, de tv was klein en oud en de gordijnen waren grijs van het vuil.

Wat je kon verwachten. Niets wat hij niet al duizend keer had gezien.

Maar toch troosteloos.

Dus zelfs nog voordat hij de sleutel in zijn zak stopte, draaide hij zich om en liep hij het terrein weer af. De lucht was koud en een beetje vochtig. Halverwege de avond, halverwege de winter, in de noordoosthoek van Virginia. De trage Potomac was niet ver weg. Daarachter weerkaatsten in het oosten de wolken de gloed van Washington D.C. De hoofdstad van het land, waar van alles gebeurde.

De auto waaruit hij was gestapt, reed alweer weg. Reacher keek de in de mist oplossende achterlichten na. Binnen enkele ogenblikken waren ze volledig verdwenen en daalden stilte en rust neer over de wereld. Heel even maar. Toen kwam een tweede auto aanrijden, kordaat en vol zelfvertrouwen, alsof hij wist waar hij naartoe moest. Hij draaide het terrein op. Het was een onopgesmukte personenwagen, donker van kleur. Vrijwel zeker een auto van een over-

heidsinstantie. Hij reed doelgericht naar het kantoortje van het motel, maar toen de zwaaiende bundels van de koplampen over Reachers onbeweeglijke gestalte veegden, veranderde hij van richting en kwam hij recht op Reacher af.

Bezoek. Doel onbekend, maar het zou goed nieuws of slecht nieuws zijn.

De auto stopte evenwijdig aan het gebouw, even ver van Reacher verwijderd als Reacher van zijn kamer, zodat hij in zijn eentje op een oppervlak zo groot als een boksring stond. Twee mannen stapten uit de auto. Ook al was het fris, beiden droegen een t-shirt, strak en wit, boven het soort trainingsbroek dat hardlopers pas vlak voor de wedstrijd afpellen. Beiden oogden langer dan een meter tachtig en zwaarder dan negentig kilo. Kleiner dan Reacher, maar niet zo heel veel. Beiden waren militair. Dat was duidelijk. Reacher zag het aan hun kapsel. Geen enkele kapper in de burgerwereld zou zo pragmatisch en hardvochtig te werk gaan. Geen markt voor.

De man die als passagier in de auto had gezeten, liep om de auto en ging naast de bestuurder staan. Daar stonden ze met zijn tweeën, naast elkaar. Beiden droegen sneakers, groot en wit en vormeloos. Geen van beiden was onlangs in het Midden-Oosten geweest: geen bruinverbrande huid, geen rimpeltjes van het turen door dichtgeknepen ogen, geen spanning in de ogen. Beiden waren jong, onder de dertig. Technisch gezien was Reacher oud genoeg om hun vader te zijn. Ze waren onderofficier, dacht hij. Specialist waarschijnlijk, geen sergeant. Ze zagen er niet uit als sergeant. Niet wijs genoeg. Integendeel. Ze hadden een afgestompt, leeg gezicht.

De passagier zei: 'Ben jij Jack Reacher?'

Reacher zei: 'En wie vraagt dat?'

'Wij.'

'Wie is wij?'

'Wij zijn jouw juridische adviseurs.'

Dat waren ze natuurlijk niet. Dat wist Reacher. Juristen in het leger reizen niet in koppels en ze ademen niet door hun mond. Ze waren iets anders. Slecht nieuws, geen goed nieuws. In dergelijke gevallen was direct in actie komen altijd het beste. Het was makkelijk genoeg om plotseling begrip te simuleren en enthousiast met

uitgestoken hand op hen af te lopen, makkelijk genoeg om die enthousiaste benadering te laten overgaan in een niet te stoppen momentum en de uitgestoken hand een maaierende vuist te laten worden, een elleboog in het gezicht van de man links, hard en omlaag gericht, gevolgd door een stampende rechtervoet, alsof de hele actie geen ander doel had gehad dan het vermorzelen van een kakkerlak, om vervolgens vanuit die stampende voet omhoog te veren en vanuit diezelfde elleboog een backhand tegen de keel van de man rechts te slaan, één, twee, drie, smak, stamp, smak, game over.

Makkelijk genoeg. En altijd de veiligste benadering. Reachers mantra was: sla meteen terug. Vooral bij twee tegen één met jonge jongens die barstten van de energie.

Maar. Hij wist het niet zeker. Niet helemaal. Nog niet. En hij kon zich een dergelijke vergissing niet veroorloven. Niet op dat moment. Niet onder de omstandigheden. Zijn handen waren gebonden. Hij liet het moment voorbijgaan.

Hij zei: ‘En wat is jullie juridisch advies?’

‘Onbehoorlijk gedrag,’ zei de man. ‘Je hebt de eenheid in diskrediet gebracht. Een zaak voor de krijgsraad zou iedereen beschadigen. Zorg dus als de bliksem dat je verdwijnt, nu. En kom nooit meer terug.’

‘Niemand heeft iets gezegd over de krijgsraad.’

‘Nog niet. Maar dat komt. Blijf er niet op wachten.’

‘Ik heb orders.’

‘Ze konden je in het verleden niet vinden en ze zullen je nu ook niet vinden. Het leger heeft geen specialisten om mensen te zoeken die spoorloos zijn. Die zouden jou bovendien nooit vinden. Niet met jouw manier van leven.’

Reacher zei niets.

De man zei: ‘Dus dat is ons juridisch advies.’

Reacher zei: ‘Staat genoteerd.’

‘Je moet meer doen dan het noteren.’

‘O ja?’

‘Omdat we je wel even willen aansporen.’

‘Hoe?’

‘Iedere avond dat we je hier aantreffen, geven we je een pak op je donder.’

‘O ja?’

‘Om te beginnen vanavond. Om je duidelijk te maken wat je moet doen.’

Reacher zei: ‘Heb je wel eens elektrisch gereedschap gekocht?’

‘Wat heeft dat ermee te maken?’

‘Ik heb eens gereedschap gezien in een winkel. Er zat een geel label op. Daar stond op dat knoeien met het apparaat de dood of ernstig letsel tot gevolg kon hebben.’

‘En?’

‘Doe maar net of ik ook zo’n label heb.’

‘We maken ons geen zorgen over jou, ouwe.’

Ouwe. Reacher zag zijn vader voor zich. Ergens waar het zonnig was. Okinawa misschien. Stan Reacher, geboren in Laconia, New Hampshire, kapitein bij de mariniers, gelegerd in Japan, met een vrouw en twee zonen. Reacher en zijn broer hadden hem *de ouwe* genoemd, en dat was hij in hun ogen ook geweest, al moest hij in die tijd tien jaar jonger zijn geweest dan Reacher nu op deze avond was.

‘Keer om,’ zei Reacher. ‘Ga terug naar waar jullie vandaan komen. Jullie hebben geen idee waar je mee bezig bent.’

‘Dat zien wij anders.’

‘Ik heb dit voor de kost gedaan,’ zei Reacher. ‘Maar dat weten jullie, toch?’

Geen reactie.

‘Ik ken elke stap van het spel,’ zei Reacher. ‘Een deel heb ik zelf bedacht.’

Geen reactie.

Reacher had de sleutel nog steeds in zijn hand. Vuistregel: val nooit iemand aan die net een deur achter zich op slot heeft gedaan. Een hele bos werkt beter, maar zelfs een enkele sleutel fungeert prima als wapen. Leg de greep tegen de handpalm, laat de baard tussen de wijsvinger en de middelvinger uit steken, en het resultaat is een redelijke boksbeugel.

Maar. Het waren gewoon onnozele jongens. Er was geen noodzaak om ze in de kreukels te slaan. Geen noodzaak voor opengereten wonden en gebroken botten.

Reacher stak de sleutel in zijn zak.

Dat ze sneakers droegen, betekende dat ze niet van plan waren om hem te schoppen. Niemand deelt schoppen uit met zachte, witte, elastische sportschoenen. Heeft geen zin. Tenzij ze van plan waren hem puur voor de vorm met hun voeten te bewerken. Zoals bij sommige van die *martial arts*-flauwekul met een naam die klinkt als Chinees eten. Taekwondo en zo. Allemaal leuk en aardig op de Olympische Spelen, maar op straat waardeloos. Optillen van een poot, als een hond bij een brandkraan, is vragen om moeilijkheden. Is vragen om omvergekukeld te worden en bewusteloos te worden geschopt.

Wisten die jongens dat eigenlijk wel? Hadden ze wel naar zijn voeten gekeken? Reacher droeg een paar zware schoenen. Gemakkelijk en duurzaam. Hij had ze in South Dakota gekocht en hij was van plan ze de hele winter te blijven dragen.

Hij zei: 'Ik ga naar binnen.'

Geen reactie.

Hij zei: 'Goedenacht.'

Geen reactie.

Reacher draaide zich half om, deed een halve stap terug in de richting van de deur, een vloeiende kwartcirkel, tot en met zijn schouders. En precies zoals hij wist dat zou gebeuren, kwamen de beide mannen op hem af, sneller bewegend dan hijzelf, voorbijgaand aan het script en onwillekeurig, klaar om hem te grijpen.

Reacher liet ze zo lang komen tot hun beweging genoeg momentum had en draaide zich toen razendsnel weer terug, dezelfde kwartcirkel door, vergaarde daarmee evenveel snelheid als de beide mannen, honderdtien kilo op weg naar een frontale botsing met honderdtachtig kilo, en hij bleef doordraaien en plaatste een lange linkse hoek tegen het hoofd van de man links. Hij raakte hem precies waar het de bedoeling was, hard op zijn oor. Het hoofd van de man sloeg opzij en stuiterde terug van de schouder van zijn maat. Op dat moment plaatste Reacher al een rechtse uppercut onder diens kin. Hij kwam aan zoals het wordt beschreven in verkorte handleidingen, en het hoofd van de man klapte achterover op dezelfde manier als het hoofd van zijn maat had rondgetold, vrijwel in dezelfde seconde. Alsof het marionetten waren, en de poppenspeler had moeten niezen.

Beiden bleven overeind. De man links waggelde alsof hij aan boord van een schip was en de man rechts struikelde achteruit. De man links was zijn evenwicht helemaal kwijt, wankelde op zijn hakken, zijn torso volledig onbeschermd. Reacher plaatste een korte stoot net onder zijn middenrif, zo hard dat hij hem wel alle lucht uit de longen joeg, maar niet zo hard dat hij er blijvend neurologisch letsel aan zou overhouden. De man sloeg dubbel, hurkte en sloeg zijn armen om zijn knieën. Reacher stapte om hem heen op de man rechts af, die hem zag aankomen en zelf een slappe rechtse probeerde te plaatsen. Reacher mepte de vuist opzij met zijn linkeronderarm en deed nog een korte stoot uit net onder het middenrif.

De man sloeg dubbel, op dezelfde manier.

Daarna was het een fluitje van een cent om hen om te draaien tot ze de goede kant op stonden, en ze met de zool van zijn schoen een zet te geven in de richting van hun auto, eerst de een en toen de ander. Ze knalden met hun hoofd tegen de auto, vrij hard, en zakten op de grond. In de portieren zaten twee ondiepe deuken. Ze lagen naast elkaar naar adem te happen, nog steeds bij bewustzijn.

Morgen tekst en uitleg geven over een gedeukte auto, en hoofdpijn. Meer niet. Een genadig resultaat onder de omstandigheden. Welwillend. Attent. Een beetje soft, eigenlijk.

Ouwe.

Oud genoeg om hun vader te kunnen zijn.

Op dat moment was Reacher nog geen drie uur in Virginia.